

Είναι δέκα το πρωί και βρίσκομαι στο γραφείο ανακρίσεων. Δίπλα μου κάθεται ο εισαγγελέας Μαυρομάτης και απέναντί μου η Ευτυχία Σγουρίδου. Ο σεκιουριτάς την είχε κόψει για πενήντάρα. Δεν είναι πάνω από σαράντα, αλλά οι ρυτίδες στο πρόσωπό της την ανεβάζουν άνετα δέκα χρόνια. Φοράει μακό μπλουζάκι, τζιν πανταλόνι και πέδιλα. Οι δυο κάμερες του εσωτερικού κυκλώματος είναι στραμμένες πάνω της.

«Κυρία Σγουρίδου, πριν από δύο εβδομάδες έφτασαν στο όνομά σας πέντε εμβάσματα των δέκα χιλιάδων ευρώ έκαστο, σε πέντε διαφορετικές τράπεζες. Σύνολο πενήντα χιλιάδες ευρώ».

«Σωστά. Και λοιπόν;»

Το ύφος της είναι εχθρικό. Δε φαίνεται να την ενοχλεί στο ελάχιστο ότι βρίσκεται στο γραφείο ανακρίσεων της αστυνομίας και δε μοιάζει να χάνει εύκολα την ψυχραιμία της.

«Αφήστε το “και λοιπόν”, σας παρακαλώ. Εγώ κάνω τις ερωτήσεις. Μπορείτε να μου πείτε από πού προέρχονται τα χρήματα αυτά;»

«Από έναν πελάτη μου».

«Είστε λογίστρια, αν δεν κάνω λάθος;» παρεμβαίνει ο Μαυρομάτης.

«Μάλιστα».

«Και μου λέτε ότι οι λογίστριες αμείβονται με πενήντα χιλιάδες ευρώ για τις υπηρεσίες τους;»

«Όχι, αμείβονται με ψίχουλα. Αλλά αυτός ο πελάτης ήταν ειδική περίπτωση».

«Αν κρίνω από το ποσό, θα πρέπει να ήταν πολύ ειδική» σχολιάζω.

Δε δίνει σημασία στο ειρωνικό ύφος μου. «Κατάφερα με κάποιες λογιστικές εγγραφές να γλιτώσει ένα μεγάλο ποσό από την εφορία. Για ανταμοιβή, με πλήρωσε πλουσιοπάροχα με πενήντα χιλιάδες ευρώ».

«Μπορείτε να μας δώσετε το όνομα του πελάτη σας;»

«Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο εξωτερικό».

«Δεν έχει σημασία» της λέει ο Μαυρομάτης. «Θα έρθουμε σε επαφή μαζί του όταν επιστρέψει».

«Δεν μπορώ να το κάνω». Η απάντησή της είναι κατηγορηματική.

«Γιατί;» τη ρωτάει ο Μαυρομάτης.

«Ακούστε, κύριε εισαγγελέα. Ο άνθρωπος αυτός μου έκανε στην ουσία δώρο πενήντα χιλιάδες ευρώ και μου έστειλε τα χρήματα από μια τράπεζα των νήσων Καϊμάν. Ξέρω τις υποθέσεις του στην Ελλάδα και είναι απολύτως καθαρός. Δεν ξέρω όμως τι συνέπειες μπορεί να έχει με χρήματα που κρατάει στο εξωτερικό και μάλιστα σε τράπεζα των νήσων Καϊμάν, που είναι ο παράδεισος της φοροδιαφυγής. Ό,τι κι αν κάνει, είναι δική του υπόθεση. Εγώ δεν

πρόκειται να κάψω έναν άνθρωπο που με βοήθησε. Δε θα το κάνω, όποιες κι αν είναι οι συνέπειες».

«Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι δε μας ενδιαφέρει αν ο πελάτης σας φοροδιαφεύγει» της λέει ο Μαυρομάτης. «Εμείς άλλο ψάχνουμε».

«Τι, ξέπλυμα χρήματος;»

«Μεταξύ άλλων».

«Τότε μπορώ να σας πω τι έκανα αυτά τα λεφτά μέχρι τελευταίας δεκάρας».

«Τι τα κάνατε;» τη ρωτάω.

«Μέχρι πριν από μερικά χρόνια δεν έκανα τη λογίστρια. Είχα ένα μαγαζί αθλητικών ειδών στο Αιγάλεω. Η επιχείρηση πήγε όμως κατά διαόλου και αναγκάστηκα να την πουλήσω. Με τα λεφτά που πήρα, ξόφλησα ένα μέρος από τα χρέη μου, αλλά δεν ήταν αρκετά. Ακόμα δουλεύω, για να πληρώνω χρέη. Από το ποσό των πενήντα χιλιάδων έδωσα τριάντα πέντε χιλιάδες σε χρέη και πήρα ανάσα. Τα υπόλοιπα είναι στο λογαριασμό μου. Μπορώ να σας φέρω αποδείξεις για τα δανεικά που πλήρωσα και μπορείτε να ανοίξετε το λογαριασμό μου και να δείτε ότι τα δεκαπέντε χιλιάδες ευρώ είναι μέσα».

«Εσείς μπορεί να είστε απολύτως εντάξει» της λέω. «Δεν ψάχνουμε όμως εσάς αλλά αυτόν που έκανε τα πέντε εμβάσματα των δέκα χιλιάδων ευρώ. Ήδη το ότι δεν έστειλε τα πενήντα χιλιάδες ευρώ με ένα έμβασμα, αλλά με πέντε, είναι ύποπτο, γιατί οι τράπεζες είναι υποχρεωμένες από το νόμο να δηλώνουν στην Αρχή για το Ξέπλυμα Μαύρου Χρήματος κάθε έμβασμα πάνω από δέκα χιλιάδες ευρώ».

Συνεπώς, έκανε εμβάσματα των δέκα χιλιάδων για να μην τον εντοπίσουν».

«Δεν ξέρω τι έκανε, πάντως εγώ δεν πρόκειται να σας δώσω το όνομά του. Και δε θ' απαντήσω σε άλλες ερωτήσεις χωρίς τον δικηγόρο μου».

Την αφήνουμε μόνη και βγαίνουμε με τον Μαυρομάτη στο διάδρομο. «Τι κάνουμε;» τον ρωτάω.

«Δεν μπορούμε να στοιχειοθετήσουμε κατηγορία εναντίον της, και δεν μπορούμε να την κρατήσουμε επειδή κυνηγάμε κάποιον άλλον. Είναι σα να την κρατάμε όμηρο. Βέβαια, μπορεί να προκύψει κάτι από τις αποδείξεις και το λογαριασμό της, αλλά πολύ αμφιβάλλω. Τα είπε όλα με πολύ μεγάλη προθυμία, άρα είναι σίγουρη ότι δεν πρόκειται να βρούμε τίποτα το επιλήψιμο».

«Ας πάρουμε τις αποδείξεις, παρόλα αυτά. Ίσως βγάλουμε κάτι απ' αυτούς που τους χρώσταγε».

«Βεβαίως. Και θ' ανοίξουμε το λογαριασμό της. Μπορεί κάτι να βρεθεί. Αλλά είμαι απαισιόδοξος».

Όταν γυρίζουμε στο γραφείο ανακρίσεων, τη βρίσκουμε ακίνητη, στην ίδια ακριβώς θέση.

«Εντάξει, κυρία Σγουρίδου, μπορείτε να φύγετε» της λέω. «Θα σας παρακαλέσω όμως να μας δώσετε φωτοτυπίες των αποδείξεων που μας είπατε και τον αριθμό του τραπεζικού λογαριασμού σας».

«Βεβαίως. Ας έρθει κάποιος δικός σας μαζί μου, να του τις δώσω τώρα. Και θα πω στην τράπεζα να σας δώσει σήμερα κιόλας ένα πλήρες αντίγραφο του λογαριασμού μου».

Σηκώνεται και πηγαίνει στην πόρτα, χωρίς να

χαιρετίσει. Ο Μαυρομάτης κουνάει το κεφάλι του πίσω από την πλάτη της, σαν να θέλει να υπογραμμίσει την απαισιοδοξία του.

Μπορεί η Σγουρίδου να νομίζει ότι ψάχνουμε βρόμικο χρήμα, όταν πει όμως στον δολοφόνο ότι την ανακρίναμε, γιατί θα του το πει, εκείνος θα καταλάβει αμέσως ότι άλλο ψάχνουμε.

Ο Μαυρομάτης επιστρέφει στο γραφείο του και εγώ παίρνω τηλέφωνο τον Δημητρίου. «Θέλω τις φωτογραφίες της Σγουρίδου το ταχύτερο δυνατό».

«Θα τις έχετε σε μισή ώρα».

Το καλό με τον Δημητρίου είναι η συνέπειά του. Σε μισή ώρα οι φωτογραφίες είναι πάνω στο γραφείο μου. Τις βουτάω και παίρνω την ανάσα μου στο Σέατ. Κανονικά, θα έπρεπε να πάρω πάλι την Galapagos Security Systems, για να ειδοποιήσει τον σεκιουριτά, αλλά έχουν πάρει φωτιά τα μπατζάκια μου. Όταν φτάνω στην οδό Μαλακάση, βρίσκω το πόστο του άδειο. Θυμάμαι πως είναι μέρος της δουλειάς του να κάνει μια βόλτα γύρω από την πολυκατοικία κάθε μία ώρα και περιμένω.

Εμφανίζεται μετά από ένα πεντάλεπτο. «Πάμε να γίνουμε κολλητοί» μου λέει με το παροιμιώδες θράσος του.

«Δύο λόγοι υπάρχουν για να γίνει ένας μπάτσος κολλητός μαζί σου. Ή να σε κυνηγάει για να σε πιάσει ή να σε κυνηγάει για να σε προστατέψει. Το δεύτερο δε βλέπω να το χρειάζεσαι, αλλά για το πρώτο δεν είμαι σίγουρος».

Καταλαβαίνει ότι δεν τον παίρνει να κάνει αστεία-

κία και μαζεύεται. Βγάζω τη φωτογραφία της Σγουρίδου από την τσέπη μου και του τη δείχνω. «Σου θυμίζει κάτι;»

Δεν την ξεπετάει με ένα βλέμμα, αλλά την κοιτάζει προσεκτικά. «Θα πρέπει να μου θυμίζει τη ζητιάνα;» με ρωτάει.

«Δεν ξέρω. Σ' τη θυμίζει;»

Την κοιτάζει ακόμα πιο προσεκτικά. «Τώρα, βέβαια, αυτή η κοπελιά είναι ντυμένη casual» μου αμολάει. «Η ζητιάνα φορούσε κάτι παρδαλά». Συνεχίζει να μελετάει επισταμένως τη φωτογραφία. «Αν ταιριάζει κάτι, είναι οι ρυτίδες» καταλήγει. «Και η ζητιάνα είχε πολλές ρυτίδες».

«Μήπως, τώρα που βλέπεις τη φωτογραφία, μπορείς να μου πεις κάτι πιο συγκεκριμένο για τα ρούχα που φορούσε;»

«Σου είπα. Φορούσε κάτι παρδαλά αφρικάνικα».

«Χρώματα, θυμάσαι;»

Με κοιτάζει στενοχωρημένος. «Δεν ήταν μονόχρωμα, αλλά πολύχρωμα».

«Εντάξει. Μήπως θυμάσαι τη μαντίλα της;»

Σκέφτεται πάλι. «Στο καφετί. Γι' αυτό είμαι σίγουρος».

«Άκουσέ με τώρα. Θέλω αύριο το πρωί στις δέκα να είσαι σε μια διεύθυνση που θα σου δώσω. Θα πεις στην είσοδο ότι σε περιμένει ο αστυνόμος Χαρίτος. Μη φοβάσαι, δε θα σε συλλάβω» τον καθησυχάζω, γιατί διαβάζω το ανήσυχο βλέμμα του.

«Να έρθω, αλλά θα πρέπει να έχω άδεια από την εταιρεία».

«Ποιον πρέπει να πάρω;»

«Τον κύριο Σεβαστό».

Τον παίρνω από το κινητό μου και το κανονίζω.

Από το Ψυχικό στο Πολύδροσο η απόσταση δεν είναι μεγάλη. Ακολουθώ το δρόμο που μου έχει μάθει ο πλοηγός όταν πήγα για πρώτη φορά, και η κίνηση μου επιτρέπει να φτάσω γρήγορα στη Σάμου. Ο περιπτεράς είναι στη θέση του και αναγνωρίζει αμέσως τον μπάτσο.

«Έχουμε εξελίξεις;» με ρωτάει.

Βγάζω και του δείχνω τη φωτογραφία της Σγουρίδου, χωρίς εισαγωγικά και σχόλια. Την κοιτάζει, και από την ερώτησή του είναι φανερό ότι δεν την αναγνωρίζει. «Ποια είναι αυτή;»

«Το ποια είναι δεν έχει σημασία. Σημασία έχει αν σου λέει τίποτα».

Τώρα μόλις καταλαβαίνει πού το πάω. «Εννοείς τη ζητιάνα. Τι να σου πω. Δεν την είδα από κοντά παρά μόνο μία φορά, όταν πέρασε μπροστά από το περίπτερο για να πάρει το πόστο της στη γωνία της Ρογκάκου. Το μπόι της μου φαίνεται να ταιριάζει. Βέβαια, φορούσε άλλα ρούχα, και αυτό με δυσκολεύει να την αναγνωρίσω».

«Μου είπες ότι φορούσε μαύρα».

«Ναι, μαύρο φουστάνι και μαύρη μαντίλα».

«Θέλω να έρθεις αύριο σε μια διεύθυνση που θα σου δώσω».

Η ιδέα δε φαίνεται να τον ενθουσιάζει καθόλου.

«Τι ώρα;»

«Γύρω στις δώδεκα».

«Θα πρέπει να πω στον αχαΐρευτο το γιο μου να κρατήσει το περίπτερο. Αλλά αυτός, κάθε φορά που του το λέω, προφασίζεται ότι έχει προπόνηση στο μπάσκετ. Συνήθως η προπόνηση γίνεται σε μια καφετέρια στην πλατεία Χαλανδρίου. Τέλος πάντων, θα του πω ότι αν δεν πάω αυτοβούλως, θα με κουβαλήσετε με χειροπέδες, και μπορεί να πιάσει».

Μου μένει άλλη μια στάση, και αυτή είναι στη Σήμανση. Ο Δημητρίου ξαφνιάζεται όταν με βλέπει.

«Έχουμε κάτι καινούργιο, κύριε αστυνόμει;» με ρωτάει.

«Ναι, θέλω τον σχεδιαστή σας».

«Τον Στράτο; Να τον φωνάξω αμέσως».

Ο Στράτος είναι ένας τριαντάρης με ξύπνιο βλέμμα. Βγάζω και του δίνω τις δύο φωτογραφίες. «Ο υπαστυνόμος Δημητρίου θα σου δώσει ένα βίντεο, απ' όπου μπορείς να ξεχωρίσεις κι άλλες» του διευκρινίζω. «Έχω δύο μάρτυρες που είναι πολύ πιθανό να είδαν αυτήν τη γυναίκα. Μόνο που δε φορούσε αυτά τα ρούχα. Ο ένας μάρτυρας την είδε με παρδαλό φόρεμα, από εκείνα που πουλάνε οι Αφρικάνοι στις υπαίθριες εκθέσεις, και μια καφετιά μαντίλα. Ο άλλος την είδε ντυμένη στα μαύρα και με μαύρη μαντίλα. Τους έχω πει να έρθουν αύριο εδώ, ο πρώτος στις δέκα και ο δεύτερος στις δώδεκα. Θέλω να ετοιμάσεις δυο πρώτα σχέδια, για να πάρουν μπρος, αλλά αυτό δε φτάνει».

«Τι άλλο χρειάζεται;»

«Να κάνεις μια γύρα στις υπαίθριες εκθέσεις των Αφρικάνων και να μαζέψεις μερικά δείγματα, για

να βοηθήσουμε τη φαντασία του μάρτυρα. Μπορεί να πέσουμε μέσα, μπορεί και όχι, αλλά δε βλέπω άλλον τρόπο».

«Κανένα πρόβλημα. Μάλιστα, δε χρειάζεται να πάρουμε φορέματα, φτάνουν οι εσάρπες και τα παρεό. Αυτοί τα φτιάχνουν όλα από τα ίδια υφάσματα».

Πρακτικά, δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω ως αύριο το πρωί και γυρίζω στο γραφείο μου.